

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **N. M.**, zast. JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem se sídlem Jana Švermy 1696, Kadaň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2017, sp. zn. SZ/MPSV-2017/165084-916, č. j. MPSV-2017/165130-916, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2017, č. j. 78 Ad 33/2017 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **1 573 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce JUDr. Bedřicha Hájka, advokáta se sídlem Jana Švermy 1696, Kadaň.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2017, č. j. 134205/2017/MOS, Úřad práce České republiky - krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Most (dále jen „úřad práce“), přiznal žalobkyni doplatek na bydlení ve výši 11 055 Kč měsíčně od června 2017 dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Namítala, že úřad práce odmítl započíst do odůvodněných nákladů zálohy za elektřinu a plyn v plné výši. Výše skutečných měsíčních záloh na elektřinu činila 900 Kč a na plyn 200 Kč, úřad práce vyčíslil odůvodněné náklady na elektřinu pouze ve výši 675,12 Kč a na plyn 179,42 Kč. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí úřadu práce.

[2] Žalobkyně se bránila žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který shora uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného i úřadu práce zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení napadených správních rozhodnutí bylo nedostatečné odůvodnění nezbytné spotřeby energií v domácnosti žalobkyně.

[3] Přisvědčil námitce žalobkyně, dle které vzorce používané žalovaným v napadeném rozhodnutí neuvádějí konkrétní individualizované hodnoty, z nichž správní orgány při výpočtu nezbytné spotřeby energií vycházely. Ze správních rozhodnutí nevyplývá, jakou metodikou správní orgány dospěly k přiznané částce doplatku na bydlení a z jakých vstupních dat vycházely. Úřad práce ve svém rozhodnutí pouze stanovil, že započtená výše obvyklých nákladů na elektrickou energii činí 675,12 Kč a na plyn 179,42 Kč. V podrobnostech odkázal na přílohu „VÝPOČET ENERGIÍ“ (č. l. 42 správního spisu), která stanoví průměrnou spotřebu pro celou Českou republiku, nebyla však neoddělitelnou součástí správního rozhodnutí a spolu s rozhodnutím ji žalobkyni nezaslal. Krajský soud proto pokládal rozhodnutí úřadu práce za nepřezkoumatelné dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Ztotožnil se i s výhradami žalobkyně, že pro účely výpočtu nezbytné spotřeby energií není možné vydávat za závazné informace od nevládní environmentální organizace Hnutí DUHA, aniž by je žalovaný podrobil jakémukoli srovnání. Není zřejmé, proč žalovaný vycházel z údajů získaných právě od této organizace. Odkazované informace nejsou ve správním spisu obsaženy. Organizace Hnutí DUHA, ani jiné obdobné spolky zabývající se životním prostředím, nedisponují postavením orgánu veřejné moci, na rozdíl např. od Energetického regulačního úřadu, který odhad spotřeby energií v českých domácnostech rovněž posuzuje.

[5] Přisvědčil také námitce žalobkyně, že je třeba rozlišovat, jakým typem vařiče žadatel o dávku disponuje. Správní orgány provádějí výpočty prokazatelné nezbytné spotřeby energií zvlášť pro elektřinu a zvlášť pro plyn. Průměrná spotřeba domácnosti užívající elektrický vařič nemůže již za své podstaty přesně odpovídat spotřebě domácnosti využívající pro vaření plyn.

[6] Žalobkyně správním orgánům též vyčítala, že při stanovení výše odůvodněných nákladů za energie nezohlednily velikost jejího bytu a počet společně posuzovaných osob. Krajský soud k této námitce odkázal na § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, který předpokládá posouzení hlediska velikosti bytu z úřední povinnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není zřejmé, zda správní orgány k hledisku velikosti bytu přihlédly. Krajský soud připustil, že v určitých případech, ve kterých není spotřeba energií vázána na vytápění bytu nebo ohřev teplé užitkové vody, by nebylo v souladu se smyslem § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, aby správní orgány zohledňovaly při svých výpočtech i velikost bytové jednotky, byť to předpis v obecné rovině výslovně stanoví. Takovýto postup by bylo nicméně třeba odůvodnit, což žalovaný neučinil.

[7] K posuzování výše spotřeby elektrické energie v závislosti na počtu osob v domácnosti uvedl, že shora uvedené ustanovení toto hledisko nezmiňuje, nelze proto správním orgánům vyčítat, že jej do svých výpočtů nezahrnuly. Pokud však žalovaný u

složky ohřevu teplé užitkové vody údaj o počtu osob nad rámec zákona zmínil, případné rozdíly při výpočtu jednotlivých druhů spotřeby by měl řádně odůvodnit.

[8] Vyjádřil se také k námitce, že součástí výpočtu je výše průměrné spotřeby elektřiny v sazbě D02d stanovená pro celou ČR. Uvedl, že správní orgány jsou povinny přihlížet k hledisku úhrady dodávky a spotřeby energií vázané na konkrétní oblast ČR, a to podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií. Soud se pozastavil i nad namítanou paušalizací odůvodněných nákladů na elektřinu v částce 675,12 Kč a plyn v částce 179,42 Kč. V řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 75 Ad 14/2015 totiž ve skutkově obdobném případě přiznaly správní orgány tehdejší účastnici rovněž jako součást doplatku na bydlení odůvodněné náklady 675,12 Kč za elektrickou energii a 179,42 Kč za plyn. V obou případech se sice jedná o rozměrově srovnatelné byty, podstatný rozdíl však soud spatřuje ve značném časovém odstupu (v řízení vedeném pod sp. zn. 75 Ad 14/2015 bylo předmětem jeho přezkumu rozhodnutí žalovaného z roku 2015, zatímco v dané věci se jedná o rozhodnutí vydané v roce 2017). V důsledku notoriety týkající se neustálého kolísání vývoje cen energií v průběhu jednotlivých let existuje podezření, že žalovaný nezbytnou spotřebu skutečně paušalizuje, což by bylo vzhledem k nutnosti individuálního posuzování předpokládaného zákonem o pomoci v hmotné nouzi nepřijatelné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[9] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsudek krajského soudu považuje za šikanózní výklad práva. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Orgány pomoci v hmotné nouzi jsou dle § 52 odst. 3 uvedeného zákona povinny v řízení o dávkách používat aplikační program automatizovaného zpracování údajů hmotné nouze s názvem „OK Nouze“ (dále jen „aplikační program“). Stanovení výše doplatku na bydlení není u energií jednoduchou záležitostí, proto její výpočet provádí složitý algoritmus zavedený v aplikačním programu.

[11] Součástí odůvodnění ve věci dávky doplatku na bydlení nemusí být detailní informace, kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d, v jakém rozmezí se pohybují platné ceníkové ceny za dodávku elektřiny a plynu jednotlivých dodavatelů, včetně s tím spojených nákladů atd. Odůvodnění rozhodnutí by bylo pro osobu v hmotné nouzi, která je v drtivé většině v pozici laika, nesrozumitelné. Kromě toho stěžovateli nejsou známa vstupní data (např. kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d). Tyto údaje poskytuje Energetický regulační úřad přímo společnosti OK systém, a. s., která je zahrnuje do aplikačního programu. Stěžovatel není oprávněn tato data přezkoumávat. Kromě toho, pokud by tato data vyžadoval, mohlo by to vést k neúměrnému prodlužování správního řízení, pozdnímu vyplácení dávek, dalšímu zadlužování osob v hmotné nouzi, případě k jejich ohrožení bezdomovectvím.

[12] Připouští, že se může jevit jako neobvyklé, že výše průměrné spotřeby elektřiny v sazbě D02d je stanovena pro celou Českou republiku, tento výpočet vyplývá z metodiky, a proto mu nezbývá nic jiného, než ho respektovat. V pozici odvolacího správního orgánu

stěžovatel nemůže ani kontrolovat aktualizaci vyhodnocování výše záloh na spotřebovanou energii v částce v místě obvyklé.

[13] Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že není patrné, jakými podklady se řídil při výpočtu nezbytné spotřeby. V odůvodnění rozhodnutí uvádí konkrétní podklady, a to velikost bytu, účel užití jednotlivých energií, distributor elektřiny i plynu, sazba a jistič týkající se elektřiny. Z dalších údajů nevycházel, ty jsou součástí složitého algoritmu zavedeného v aplikačním programu.

[14] Neztotožňuje se ani s další výtkou krajského soudu, že při posouzení průměrné spotřeby energie domácnosti na vaření vycházel z dat získaných od nevládní organizace Hnutí DUHA. Konstatuje, že není oprávněn přezkoumávat vstupní data použitá do algoritmu výpočtu v aplikačním programu. Proto není ani důležité, že vyjádření tohoto spolku či jiné obdobné listiny nebyly součástí spisové dokumentace.

[15] Vymezuje se i proti názoru krajského soudu v otázce rozlišování typu vařiče. Má za to, že postupoval správně, pokud označil jako energii využívanou k vaření zemní plyn, což uvedl v odůvodnění rozhodnutí. Tuto informaci totiž žalobkyně úřadu práce poskytla ve formuláři „Informace k užívanému bytu“.

[16] Není ani pravda, že náležitě neodůvodnil způsob stanovení nákladů na elektřinu a plyn ve vztahu k velikosti užívaného bytu. Na str. 6 -7 svého rozhodnutí totiž uvedl, že se k velikosti bytu přihlíží pouze v případě, že elektřina nebo plyn jsou využívány k vytápění bytu. Obdobně v případě stanovení nákladů na energie ve vztahu k počtu osob v domácnosti na str. 6 - 7 vysvětlil, že se k počtu osob přihlíží pouze tehdy, pokud je elektřina nebo plyn využívána k ohřevu teplé vody. Požadavek krajského soudu, aby byl odůvodněn rozdíl v přístupu při výpočtu jednotlivých druhů spotřeby, považuje za výklad přesahující § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Kromě toho se jedná o principy vypracované za účelem stanovení metodiky a algoritmu výpočtu nezbytných nákladů za spotřebovanou energii, jejichž správnost či způsob stanovení není oprávněn hodnotit.

[17] Nakonec poukazuje na to, že krajský soud citoval neaktuální znění § 34 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi (účinné do 31. 5. 2017), ačkoli stěžovatel aplikoval toto ustanovení ve znění účinném od 1. 6. 2017.

[18] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že základem právního problému je záměr stěžovatele regulovat odůvodněné náklady bydlení na korunu přesně. Tato snaha podmiňuje příliš složité a náročné výpočty, které stěžovatel nezvládl vysvětlit. Skutečnost, že složité vzorce generují po více let na haléř shodné částky, je dokladem toho, že ve výpočtové aplikaci je blíže nespecifikovatelný problém. Dále považuje za diskriminační požadavek, aby osoby v hmotné nouzi měly shodnou spotřebu energií jako osoby mimo hmotnou nouzi, které tráví významnou část dne mimo prostory obydlí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Soud při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační

stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Na úvod Nejvyšší správní soud předesílá, že v obdobné věci již rozhodl rozsudky ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 Ads 83/2018 - 39, a ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 Ads 99/2018 - 46. Ze závěrů v nich uvedených soud vycházel i v nyní posuzované věci.

[22] Podle § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává *úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií; úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, případně výdaje na další druhy paliv, a to ve výši, která je v místě obvyklá; výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií se stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad; v odůvodněných případech lze navýšit takto zjištěné částky až o 10 %; za odůvodněný případ se považuje zejména dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav.*

[23] Dle § 52 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi: *Ministerstvo zajišťuje pro provádění zákona na vlastní náklady aplikační program automatizovaného zpracování údajů potřebný pro rozhodování o dávkách, jejich výplatu a jejich kontrolu, včetně jeho aktualizací, a poskytuje tento program bezplatně orgánům pomoci v hmotné nouzi. Orgány pomoci v hmotné nouzi jsou povinny při řízení o dávkách, při jejich výplatě a kontrole tento program používat.*

[24] Ustanovení 65 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi stanoví, že *orgány pomoci v hmotné nouzi, pověřené obecní úřady, obecní úřady obcí s rozšířenou působností a újezdní úřady jsou povinny využívat pro řešení hmotné nouze informační systém pomoci v hmotné nouzi.*

[25] Doplatek na bydlení má sociálně slabým osobám garantovat, že jim po zaplacení nákladů na bydlení zůstane konečný příjem alespoň ve výši životního, případně existenčního minima. Tato sociální dávka představuje provedení ústavně zaručeného práva každého, kdo je v hmotné nouzi, na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Uvedeného základního práva zaručeného v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

[26] Žalobkyně zpochybnila výši dávky doplatku na bydlení, a to v části částečně nepřiznané úhrady za elektřinu a plyn. Krajský soud odůvodnil zrušení rozhodnutí vadami řízení spočívajícími v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a tím, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud se s tímto právním závěrem ztotožňuje z níže uvedených důvodů.

[27] Jedním z důvodů, proč zákon o pomoci v hmotné nouzi, účinný od 1. 1. 2007, nahradil předchozí zákon č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, byla neexistence jednotného softwarového a hardwarového vybavení (viz důvodová zpráva k návrhu zákona o pomoci v hmotné nouzi). Jak plyne z § 52 odst. 3 a § 65 písm. c) zákona o

pomoci v hmotné nouzi, správní orgány jsou povinny při řízení o dávkách, při jejich výplatě a kontrole používat aplikační program. Stěžovatel správně poukazuje na tuto svou povinnost. Použitím aplikačního programu je zajištěno nejen ulehčení práce správních orgánů při stanovení správné výše dávek pomoci v hmotné nouzi, ale i objektivnějšího rozhodování o těchto dávkách (tj. je rozhodováno „ve stejné situaci vždy stejně"). Pokud by správní orgány rozhodovaly dle předchozí právní úpravy bez pomoci aplikačního programu na základě řady různých faktorů, takový postup by byl pracnější, pomalejší a z povahy věci vždy subjektivnější, než je tomu za současné právní úpravy obsažené v zákoně o pomoci v hmotné nouzi.

[28] K otázce používání aplikačního programu při rozhodování správních orgánů je třeba odkázat na rozsudky ze dne 24. 10. 2012, č. j. 3 Ads 33/2012 - 30, a ze dne 7. 5. 2014, č. j. 3 Ads 22/2013 - 30. Podle prvně zmíněného rozsudku „[t]*o, že je správní orgán povinen při svém rozhodování používat aplikační program automatického zpracování údajů, pak v žádném případě nepředstavuje odpověď na otázku, jakým způsobem tento program k určení výše prokazatelné nezbytné spotřeby energií dospěl.*" V odůvodnění rozsudku č. j. 3 Ads 22/2013 - 30 soud mj. uvedl: „*Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že v nepojistných systémech (hmotná nouze, státní sociální podpora, dávky tělesně postiženým občanům, příspěvek na péči, dávky v nezaměstnanosti) je posouzení existence nároku a výše dávky závislé na výstupech automatizovaného systému, který zajišťuje ministerstvo. Při složité konstrukci výpočtu výše konkrétní dávky je tímto způsobem posílena správnost výpočtu, uchování dat, systém významně urychluje rozhodování o nárocích klientů v podmínkách správního řízení a snižuje se chybovost.*"

[29] Krajský soud připustil, že stěžovatel doplnil do svého rozhodnutí vzorce pro výpočet doplatku na elektřinu a plyn, za nedostatek rozhodnutí považoval ale to, že neobsahují konkrétní data, která byla do uvedených matematických vzorců dosazována. Podle Nejvyššího správního soudu není namístě a ani není reálné požadovat po správních orgánech při výpočtu výše doplatku na bydlení, aby v odůvodnění rozhodnutí popsaly všechny matematické postupy, které zpracoval aplikační program použitý k tomuto výpočtu. Nelze však vycházet z představy, že s ohledem na složitost aplikačního programu je žadatel o dávku v hmotné nouzi povinen beze zbytku a bez jakýchkoliv pochybností akceptovat výslednou částku vygenerovanou aplikačním programem i tehdy, pokud nemá k dispozici informace o tom, s jakým srovnávacím vzorkem dat byl požadavek o dávku zpracován (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2014, č. j. 1 Ad 57/2011 - 81). Za tento srovnávací vzorek dat je nutno považovat v dané věci údaje, kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v sazbě D02d za určité období, z jaké průměrné ceny elektřiny a plynu za určité období se vycházelo, a (v obecné poloze) jakým způsobem byly tyto ceny spočteny.

[30] Žadatel o dávku musí mít možnost si na základě odůvodnění rozhodnutí o jeho žádosti učinit představu o průměrné ceně a průměrné spotřebě energií v určitém čase a místě. Měl by být ze strany správního orgánu informován o tom, za jaké období je průměrná cena a průměrná spotřeba počítána a v rámci jak velkého regionu. Jinými slovy, žadatel by měl být natolik informován, aby svou skutečnou spotřebu energií a náklady na ně mohl srovnat s uváděnými obecnými údaji. Tak tomu v dané věci nebylo a i z tohoto důvodu zůstává nevysvětleno, proč odůvodněné náklady na elektřinu v částce 675,12 Kč a plyn v částce 179,42 Kč jsou stejné, jako tyto náklady ve věci řešené krajským

soudem v rozsudku ze dne 27. 10. 2016, č. j. 75 Ad 14/2015 - 33, byť šlo o rozdílná časová období (roky 2017 a 2015). Totožnost těchto částek vzbuzuje pochybnosti, neboť právě v důsledku používání aplikačního programu, který při svém výpočtu bere v úvahu řadu proměnných faktorů, lze u odlišných žadatelů očekávat odlišné výsledky. Pokud by tomu tak nebylo, vyvstávala by otázka, proč by vůbec bylo potřebné použít tento aplikační program k výpočtu odůvodněných nákladů na elektřinu a plyn.

[31] Nelze souhlasit s námitkou stěžovatele, že nemá přístup k údajům o průměrné spotřebě elektřiny v sazbě D02d za určité období a o průměrné ceně elektřiny a plynu za určité období v určitém regionu, a že tato data poskytuje Energetický regulační úřad přímo společnosti OK systém, a. s. (tvůrci a správci aplikačního programu). Je na stěžovateli, aby si zajistil informace o těchto obecných údajích buď od této společnosti, nebo přímo od Energetického regulačního úřadu, a to vždy za rozhodné období (není tak potřeba činit ke každé žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi). Pokud tyto údaje nejsou v rozhodnutí o dávce nedoplatku na bydlení obsaženy, pak v odůvodnění rozhodnutí nejsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí a podklady pro jeho vydání.

[32] S ohledem na uvedené závěry se soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí stěžovatele bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na odůvodnění napadeného rozsudku pak v podrobnostech ohledně této otázky odkazuje.

[33] Co se týče údaje spolku Hnutí DUHA o roční spotřebě energie na vaření ve výši 600 kWh/rok, nelze akceptovat poukaz stěžovatele na principy dané metodikou. Pokud v rámci výpočtu poukázala na tento údaj, je nutno jej odůvodnit. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že z napadeného správního rozhodnutí není zřejmé, proč tento údaj, který navíc nebyl nijak ověřen, má být považován za relevantní. Uvedený skutkový závěr nemá oporu ve správním spisu, v této části je proto správný i závěr krajského soudu, že je dána i vada řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[34] To samé platí o otázce zjišťování typu vařiče. Ačkoliv stěžovatel uvádí, že tento údaj žalobkyně poskytla ve formuláři „Informace o užívaném bytu“, nic to nemění na tom, že paušálně vycházel ze stejné hodnoty jak pro elektřinu, tak pro plyn.

[35] Soud se ztotožnil i se závěry krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného postrádá odůvodnění, proč nebyla při spotřebě elektřiny vzata v úvahu velikost bytu, byť s tímto parametrem počítá ustanovení § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi. V tabulce na s. 6 - 7 rozhodnutí žalovaného jsou sice uvedeny obecné čtyři položky, avšak jen u jedné z nich je vzata v úvahu velikost bytu (vytápění), která se ale v tomto konkrétním případě ani neuplatnila. Stěžovatel nevysvětlil, proč v ostatních položkách nebyl tento parametr vzat v úvahu. Stejně tak lze přisvědčit krajskému soudu, že stěžovatel je povinen odůvodnit, proč k počtu osob v domácnosti přihlíží pouze tehdy, pokud je elektřina nebo plyn využívána k ohřevu teplé vody. Tento nedostatek důvodů je vadou řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[36] Nakonec soud uvádí, že je pravdou, že krajský soud v rozsudku citoval neaktuální znění § 34 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by chybná citace měla jakýkoli negativní vliv na posouzení věci ze strany krajského soudu. Protože však stěžovatelka nespecifikovala, jaký vliv má toto pochybení na

zákonnost napadeného rozhodnutí, soud v souladu s dispoziční zásadou správního soudnictví tuto námitku podrobněji nevypořádal.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1, věta poslední, s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, přísluší jí tedy právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel, který ve věci úspěch neměl, toto právo nemá.

[38] Zástupce žalobkyně učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti [úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif")]. Za to mu náleží odměna ve výši 1 000 Kč [§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3. advokátního tarifu], k níž je třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; to činí dohromady 1 300 Kč. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, a částka náhrady se proto zvyšuje o částku 273 Kč odpovídající dani v sazbě 21 %, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Stěžovatel je tedy povinen žalobkyni k rukám jejího zástupce uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů soudního řízení ve výši 1 573 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu